

תקוות מנחם

גיליון מס'
163

י"ל לקראת ש"פ מטו"מ - כ"ו תמוז
הי תהי שנת סגולות טובה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקוות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אד"ש מלך המשיח, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זמנים – ב'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום א' פרשת מטות מסעי כ"ו תמוז

הי תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל

סיום הלכות שביתת יום טוב והתחלת הלכות חמץ ומצה

מקרא קודש, כל מלאכה לא תעשו

א. את הלכות שביתת יו"ט התחילו ביום שישי דפרשת פינחס ולמדו את רובם ביום זה ולמחרת בשבת, ובשישי של פרשת פינחס מתחילה התורה לדבר על דבר היו"ט והמועדים (עד סוף הפרשה); על הקרבת המוספין בהן ועל השביתה בהן שבכל אחד מהן נאמר "מקרא קודש (יהיה לכם), כל מלאכת עבודה לא תעשו"¹.

ימי הפסח

ב. הנ"ל בולט במיוחד שהיו"ט הראשון שהרמב"ם מונה במנין המצוות של הכותרת, וכן בהלכה הראשונה הוא יום הראשון והשביעי של פסח, וזו ההתחלה של החתי"ת של יום שישי שבו התחילו ללמוד הלכות יו"ט; ע"ד שבעת ימי הפסח והשביתה ביום הראשון וביום השביעי, והמוספים שבהם.

כ"א ימי שמחה – אך טוב לישראל

ג. התחילו את הלכות שביתת יו"ט, למחרת צום שבעה עשר בתמוז ובאמת מצד "מתכפיין התחלה להשלמה"² [כפי שכתב אד"ש למארגן שיעורי הרמב"ם והסיומים בבית הכנסת וביהמ"ד ליובאוויטש 770-בית משיח הרה"י מנחם נחום שיחי גערליצקי] התחילו ההלכות כבר ביום שבעה עשר בתמוז, שאז סיימו את ההלכות הקודמות – הלכות שביתת עשור. ואז מתחילים שלשת השבועות שיהפכו "לששון ולשמחה ולימים טובים" כפי שכותב הרמב"ם בסיום הלכות תעניות את הפסוק³ ע"ד הפיכת התעניות: "יהיו לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים וגו'".

וענין זה מתבטא במיוחד, אומר אד"ש שימי "בין המיצרים" וגי השבועות מתחילים ביום י"ז, שהוא גימטריא טו"ב! [ובולט במיוחד! שהוא יום הי"ז היחידי המצויין בשנה! לגריעותא, ויהפך למעליותא, לשמחה וליום טוב! (קשור להלכות יום טוב) והרמוז במה שאמר אהרן במעשה העגל: "חג לה' מחר" על י"ז תמוז. שיחד עם זה שידע שיבוא משה רבינו ויהיה חג, רמוז

שלעת"ל יהפך לחג וליום טוב. וענין זה מקבל לדברי אד"ש סיוע ונתינת כח, מזה שבפרשה מדובר ע"ד כל המועדות!

ומנין ימי שלשת השבועות הם כ"א יום, וכ"ק אד"ש מה"מ מביא בשיחות⁴, שמספר זה כ"א יום [מלבד שמורה על מהירות קיום הנבואה; ל"פורענותא" כי שוקד אני על דברי לעשות⁵] (כמ"ש בירמיה בהפטרות פרשת פינחס, ההפטרה הראשונה של "בין-המצרים" – ג' דפורענותא – "דברי ירמיהו"⁶) כי השקד ממהר להתבשל ולהגמר יותר מכל הפירות בכ"א יום, וגם מורה על מהירות קיום הנבואה למעליותא (שתביא ה"יהפכו") כמ"ש (גם בירמיה⁷): "והיה כאשר שקדתי עליהם לנתוש ולנתוך ולהרוס ולהאביד ולהרע, כן אשקוד עליהם לבנות ולנטוע, נאום-הוי"ו וכדברי אד"ש השקדים המרים בתחילתם נהפכים בסופן למתוקים, אתהפכא חשוכא לנהורא. וגם "פורענותא" – אומר אד"ש שאפשר לפרש גם למעליותא, קשור ל"יהפכו"; "פורענותא מלשון פריעה וגילוי "דביה אתפריעו כל נהורין" כמו שאומר הזוהר בפרשת ויגש עה"פ "והקול נשמע בית פריעה", שבמובן החיובי הכוונה, גילוי האור האלוקי בלי העלמות ומיצרים]. שכי"א - הוא מספר הימים טובים במשך השנה המנויים בפרשת פינחס [כ"ק אד"ש מביא שם⁴ שתי אפשרויות איך מונים את ה-21 יום של המועדים המנויים בפרשת פינחס; שבת-1 ר"ח-1, פסח-7, שבועות-1, ראש השנה – שני ימים [למרות שמן התורה ראש השנה הוא רק יום אחד היות ואת ראש השנה גם בזמן בית המקדש בפועל חגגו יומיים בבית המקדש אם באו העדים אחרי קרבן התמיד של מנחה, וגם בכל שאר המקומות שלא ידעו מתי בית דין קבעו וקדשו את החודש], יום כיפור-1, סוכות ושמיני עצרת-8; שהם בסה"כ 21 יום. וכן כותב הרבי שאפ"ל באופן אחר, אם מחשיבים את ראש השנה רק ליום אחד (כמו מדאורייתא), אז מחשבים גם את פורים, כי הוא החג היחידי מדברי סופרים, שכתוב בכתבי הקודש. וחשבת שאולי אפשר לחשב הכ"א יום בעוד אופן, כמו שחוגגים בחוץ

⁴ י"ז תמוז וש"פ פינחס ספה"ש התשי"ג

⁵ ירמיה א, יב.

⁶ א, א.

⁷ לא, כז.

¹ כח, ח"י ע"ד פסח וכן בשאר הימים טובים.

² מרשות לחתן בראשית בשמחת תורה.

³ זכריה ח, יט.

שמורות על ההוספה בעבודת ה' ועל החיות וההתלהבות שצריכים תמיד להיות בהוספה ובעליה ששהו ענין "מטות" ו"מסעי".
ואולי אפשר לקשר זאת עם שם הלכות "חמץ ומצה", ולא כמו שזה נקרא בשו"ע הלכות פסח;

כי "חמץ" מורה על העבודה ד"סור מרע" להתרחק מן החימוץ – לא יראה ולא ימצא", כי החמץ מסמל את הרע השלילי שממנו צריך להתרחק בתוקף ולא להתקרב אליו בשום אופן, ולעמוד בתוקף כמטה בלי ויתורים.

ו"מצה" – מורה על הקדושה שבה צריך להיות התקדמות הוספה ועליה בכל הדרגות "שבעת ימים תאכל מצות"; שהמצות יהיו באופן של אכילה; היינו שחודרים ומתאחדים בפנימיותו ונעשים "דם ובשר כבשרנו" בכל 7 הכוחות המדות והספירות להתקדם ולעלות בקדושה מספירה לספירה ומדרגה לדרגה.

וכן עניינה של המצה שמורה על ביטול וענווה ובה יש דרגות רבות ונעלות בגודל הביטול והדביקות בקדושה.

וכעין זה "מטות" – התוקף של ה"סור מרע" בלי נטיות. ו"מסעי" – ההתקדמות והעליה בקדושה בכל המסעות עד שמגיעים ל"ירדן ירחו" ארץ ישראל ומשיח.

תמידים ומוספים

ב. וענין זה מודגש ובוטל במיוחד שמסיימים הלכות אלה ביום ד' דפרשת מטות-מסעי, בו קוראים בשיעור החת"ת דרביעי; וכשהפרשיות מחוברות קוראים ולומדים ביום רביעי את הסיום של פרשת מטות וההתחלה של פרשת מסעי (וכן בקריאת התורה בשבת לרביעי קורין את שתי הפרשיות; שזה מורה (אומר אד"ש) שכשהפרשיות מחוברות הן נעשות פרשה אחת).

א"כ לפי"ז ביום רביעי שלומדים ומחברים את שתי הפרשיות מטות-מסעי, מתאימה ההוראה כנ"ל מחמץ ומצה שמחברים את שני העניינים, "סור מרע-ועשה טוב". ואומר אד"ש שגם בתמידים צריך להוסיף חיות שמחה והתלהבות – מסעי, וגם במוספים צריך לקיימם ולהכניס תוקף – מטות, עד שמתחברים ונהיים ענין אחד!

מטות – נדרים, ומלחמת מדין – סור מרע.

ג. וכן בתוכן המדובר בפרשיות אלו יש כמו "חמץ" ו"מצה" "סור מרע" ו"עשה טוב". בתחילת פרשת מטות – מדובר ע"ד הנדרים שנדרים עניינם ההתרחקות מהרע "סור מרע" כמאמר השמנה "נדרים סייג לפרישות" שהאדם מקבל על עצמו לפרוש מענייני עוה"ז אפילו המותרים ועי"כ יזהר מכל האיסורים ואח"כ בהמשך הפרשה מדובר על מלחמת מדין זו המלחמה וההתרחקות מכל ענייני מדין "סור מרע" גם הרעות הרוחניות והתאוות הקשורות בנשי מדין, וגם ההתרחקות מקליפת "מדין" – מלשון מדון ומריבה המלחמה והזהירות נגד כל עניינים מחלוקת ופירוד הלבבות. "מלחמת ה' במדין!"

ובפרט כשנמאים בג' השבועות שהם ימי בין המצרים והאבלות על החורבן ובגלות שבאה בגלל המחלוקת ושנאת חנם כמו שאומרת הגמי ביומא¹¹ שהחורבן והגלות באו בגלל שנאת חנם, ועי"כ חייבים בימים אלו לחזק את האחדות ואהבת ישראל שעיי"כ מבטלים את סיבת הגלות ומזרזים את הגאולה שאניינה אחדות והקהל, מיד ממש נאו!

מסעי – עשה טוב

ד. ופרשת מסעי - עניינה "עשה טוב"; כל המסעות שנסעו בני ישראל ממסע למסע ומחניה לחניה ועלו מדרגה לדרגה במ"ב מסעות "אשר יצאו מארץ מצרים" שזהו ענין אכילת המצה וההגדה וסיפור יציאת מצרים

לארץ גם היו"ט השני של גלויות; ובענין זה נחשב רק הימים טובים והחגים שהם ימי שמחה ולא שבת ר"ח ויום הכיפורים, אבל ראש השנה גם נחשב ליום שמחה, שמצוה לשמוח בו. וכמ"ש הרמב"ם בהלכות אלו⁸ "שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג עם שאר ימים טובים [שהכוונה היא גם לשבועות וראש השנה] – כולם אסורים בהספד ותענית. וחייב אדם להיות בהם שמח וטוב לב, הוא ובניו ואשתו ובניו בניו (נ"א ובני ביתו) וכל הנלוים עליו, שנאמר⁹ "ושמחת בחגך".

ועפ"ז אם נמנה את ימי השמחה שבשנה (גם הימים טובים של גלויות כי מדובר כאן להפוך את ימי בין המצרים של הגלות לימי יו"ט של שמחה) הם 21 יום; פסח-8 ימים, שבועות-2, ראש השנה-2, סוכות-9, סה"כ 21 ימי שמחה בשנה "אך טוב לישראל". ז.א. שרוב ימי השמחה הם כנגד והתיקון, ומתפכים את 21 ימי בין המצרים לימי ששון ושמחה וימים טובים.

ואומר אד"ש שמכיוון שבפרשתנו מדובר והתורה מונה את כל המועדים והימים טובים וימי השמחה וזו השבת הראשונה של ג' השבועות – ימי בין המצרים, זהו נתינת כח של התורה להפך ימים אלה לששון ולשמחה ולימים טובים.

אצל חסידים היו אומרים ב' אפשרויות; או ש"ז בתמוז יהפך ליו"ט וכן ט' באב והימים בינתיים חוה"מ. או שמי"ז בתמוז עד ט"ב יהיה יום טוב, וכל ימי השנה חוה"מ.

"תקוות" חוט השני¹⁰ – סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בפרשת פינחס – ע"ד שביתת היו"ט.
- ב. מתחיל בשביתת יו"ט דפסח וכן ברמב"ם.
- ג. י"ז (תמוז) טו"ב – יהפך ליום טוב.
- ד. כ"א ימים טובים, ושמחה בשנה.

* * *

בעז"ה יום ד' פרשת מטות-מסעי כ"ג תמוז
הי' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל
סיום הלכות חמץ ומצה והתחלת הלכות שופר סוכה ולולב

חמץ ומצה – סור מרע ועשה טוב

א. אד"ש מה"מ מבאר בשיחות את משמעות שמות הפרשיות "מטות"-מסעי;

"מטות" - מורה על תוקף; כמטה חזק, ז.א. ההנהגה ביהדות באופן תקיף ובלי פשרות וויתורים. ו"מסעי" – מורה על העליה וההתקדמות בתורה ובמצוות ובקדושה באופן של "ילכו מחיל אל חיל" [ובדומה למשמעות שמות הפרשיות "נצבים-וילך" ש"נצבים מורה על תוקף ויציבות בעבודת ה' בלי ויתורים והתקפלויות וכמו "ניצב מלך" ו"וילך" מורה על ההוספה וההידורים באופן של "מעלין בקודש"]

וע"ד עבודת ה"תמידין" וה"מוספים" שה"תמידין" היא עבודה קבועה – "חוק ולא יעבור" וה"מוספין" הן ההוספות וההידורים ובחיי האדם ישנם החיובים התמידים כל יום ללא שינויי, ויש העבודות המיוחדות לשבת ר"ח והמועדים שבהן מוסיפין בעבודת ה' וכן גם בתפילת העמידה ישנן הברכות האחרונות, וישנם ברכות המוספין שהן משתנות לפי הזמן,

⁸ פ"ו, הי"ז. [ולהעיר שיש"ז הוא גימטריא טו"ב]

⁹ ראה טז, יד.

¹⁰ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו והוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹¹ ט, ב. [ולהעיר יומא ט"ב; ע"ד הרמז; יום ט' באב]

בעז"ה יום ועשי"ק מטות-מסעי שבת מברכים חודש מנחם אב כ"ה תמוז ה' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל סיום הלכות שופר סוכה ולולב והתחלת הלכות שקלים

שמחה פורצת גדר!

א. בהשגחה פרטית מופלאה מתאימים הלכות סוכה ולולב לתקופה שנמצאים בה – ימי ג' השבועות ובין המצרים, בהן מצריים ומתאבלים על החורבן והגלות וע"י התיקון של עניני החורבן והגלות וההנהגה בעבודת ה' ובין אדם לחבירו זוכים בקרוב ממש ליעוד יהפכו ימים אלה "לששון ולשמחה ולמועדים טובים"¹⁵ ומתכוננים לכך ע"י שכבר בזמן הזה בימים אלה עושים פעולות והכנות לשמחה ולבנין בית המקדש ע"י שלומדים את הלכות ועניני בית הבחירה כהוראות כ"ק אד"ש מה"מ, ובתשעת הימים שלפני תשעה באב עושים פעולות של שמחה המתירים עפ"י שו"ע כמו שמחה של תורה וסיומים כדי להכין ולטעום מעין השמחה דלעתיד לבוא. מכיוון שבקרוב ממש יתקיים היעוד ד"יהפכו" שאז תהיה השמחה גדולה ועצומה כערך ולעומת גודל הצער והאבלות כנאמר¹⁶: **שמחנו** כימות עניתנו" תהיה שמחה בלתי מוגבלת וימים טובים הכי גדולים ושמחים. ובין המצרים יהפכו לשמחה פורצת גדר!

והמקום ברמב"ם שמדובר על שמחה גדולה ועצומה ובלתי מוגבלת הוא בהלכות **לולב**, [ובפסחות הסיבה שהרמב"ם מדבר ע"ד השמחה לא בהלכות סוכה, אלא דווקא בהלכות **לולב**, כי במצות לולב כתיב בפרשת אמור¹⁷: "ושמחתם לפני ה' אלוקים שבעת ימים", שלמרות שבכל החגים צריכה להיות שמחה ובפרט בחג הסוכות, לגבי מצות לולב נאמרה שמחה **יתירה**]. ובפרט בסיומן שן מדובר על השמחה הגדולה והיתרה שהיתה בבית המקדש בשמחת בית השואבה, כמ"ש הרמב"ם בהלכות לולב¹⁸ "אף על פי שבכל המועדות מצוה לשמוח בהם, בחג הסוכות היתה במקדש יום שמחה יתירה, שנאמר¹⁹ 'ושמחתם לפני ה' אלוקים שבעת ימים'". ואח"כ מאריך הרמב"ם בפרטי גודל שמחה זו.

ואח"כ כותב הרמב"ם בהלכה האחרונה והמסיימת²⁰ "השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת הא-ל שצוה בהן, עבודה גדולה היא, וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפרע ממנו, שנאמר²¹ 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבבי וכל המגס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו – חוטא ושוטה. וע"ז הזהיר שלמה ואמר²² 'אל תתהדר לפני מלך' וכל המשפיל עצמו ומקל גופן במקומות אלו – הוא הגדול והמכובד העובד מאהבה. וכן דוד מלך ישראל אמר²³: 'ונקלותי עוד מזאת, והייתי שפל בעיני ואין הגדולה והכבוד אל לשמוח לפני ה', שנאמר²⁴: והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה' וגו'".

והשמחה הפורצת גדר תגלה את מלך המשיח מצאצאי **פרץ** ועליו נאמר "עלה הפרץ לפניהם!"

כמ"ש בחסידות שכל המסעות הן חלק והמשך של יציאת מצרים שנסעו במ"ב מסעות [בכל 7 הספירות כפי שכל אחת כלולה מ-6 ועד שמגיעים לירדן יריחו היא הגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו מיד ממש נאו!]

ה. בעבודת ה' ענין חמץ ומצה; **הפיכת הרע לטוב**, שזהו תוכן ימים אלו **שיהפכו** לשמחה, ואתהפכא חשוכא לנהורא.

מסעי – יציאת מצרים

1. ביום זה, רביעי דפי פינחס קוראין ולומדים בשיעור החת"ת את תחילת פרשת מסעי, בה נאמר: "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים". ומתאים שמסיימים ביום זה ברמב"ם את הלכות חמץ ומצה – הקשורים ביציאת מצרים, והפרקים האחרונים מדברים בהלכות ה"סדר" דליל א' דחג הפסח¹² ואח"כ לומדים את נוסח ההגדה, שזהו סיפור **יציאת מצרים**.

וגאולת ויציאת מצרים קשורה ליציאה מהגלות והגאולה האחרונה, ומבואר בחסידות (מתחיל מליקוטי תורה¹³ לאדמוה"ז) ש"אלה מסעיי לשון רבים – הכוונה, שכל המסעות הם חלק והמשך ליציאת מצרים, וכל התולדות והמסעות של עם ישראל במשך כל הדורות הם **יציאת מצרים** (מ"ב מסעות) עד שמגיעים לארץ ישראל ו"ירדן ירחו" שנאמר ע"פ חז"ל על הגאולה השלימה ומשיח צדקנו **"דמורה ודאין"**¹⁴, מ"ד ממש, נאו!

גאולת מצרים שורש לגאולה האחרונה והשלימה

2. התחילו את הלכות **חמץ ומצה** בימים הסמוכים לתענית "שבעה עשר בתמוז", יהפך לשמחה, ולומדים אותם בימי "בין המצרים" וגי' השבועות שענינם האבלות על החורבן והתקוה והצפיה לגאולה מיד ממש, והרי ימי "בין המצרים" קושרים לגלות האחרונה וקשורים גם לגלות הראשונה של יציאת מצרים שבקשר לזה יש את הלכות חמץ ומצה ונוסח ההגדה כי גלות מצרים היא שרש לכל הגלויות ויציאת מצרים היא שרש לכל הגאולות והדבר מתבטא בכך שהסיום של בין המצרים הוא תשעה באב יום חורבן בית המקדש שחל תמיד באותו יום בשבוע שחל פסחזמן יציאת מצרים וסימנך שכתוב בשו"ע **א' ת' (א) דפסח באותו יום שחל תשעה באב)** שמשמעות הענין שא' דפסח הוא הא' וההתחלה של עם ישראל והגאולה שזהו השורש לכל העתיד עד תיקון החורבן והגלות **הת'** – הגאולה האחרונה והסיום של הכל. וענין זה מתבטא בכך שלומדים בימים אלה את הלכות חמץ ומצה ונוסח ההגדה שמבטאים את הגאולה (דרך חירות) והיציאה מהכלות וממצרים "בין המצרים" ומכל הגלויות עד הגאולה השלימה ו"נחלה בלי מצרים" מיד ממש נאו!

"תקוות" חוט השני¹⁰ – סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. חמץ ומצה – סור מרע ועשה טוב.
- ב. מטות ומסעי – סור מרע ועשה טוב, תמידין ומוספין.
- ג. חמץ ומצה – הפיכת הרע לטוב, וימים אלו יהפכו לימים טובים.
- ד. אלה מסעי – יציאת מצרים.
- ה. חמץ ומצה וההגדה – גאולה ודרך חירות וכן היעוד של בין המצרים וג' השבועות.

¹² ומסיים בפרק ח' – המורה על הגאולה שלמעלה מהטבע.

¹³ מסעי פח, ג.

¹⁴ סנהדרין צג, ב [וע"ד הצחות: **ודאין** מלשון **ודאי**; שידוע **בוודאי** ובלי ספירות כי מדובר ב"משיח **בוודאי**" (הלי מלכים ומלך המשיח פ"א ה"ד)]

¹⁵ זכריה ח, יט.

¹⁶ תהלים צ, טו.

¹⁷ כג, מ.

¹⁸ פ"ח, הי"ב.

¹⁹ אמור כג, מ.

²⁰ פ"ח הט"ו [ניש להעיר: פ"ח – מורה על ההשפעה לעת"ל שלמעלה מהטבע וסהתי"ל-ספירת הכתר, וט"ו – מורה על שלימות, כמו "קיימא סיהרא באשלמותא": וישראל דומין ומונין ללבנה, הוא בט"ו בחודש. וכן בהלכות בית הבחירה, שמורה על שלימות - פ"ח הלכה ט"ו.

פעם אמר אד"ש שהכתוב "וטוב לב משתה תמיד" נאמר במשלי פרק ט"ו, פסוק ט"ו. שט"ו – מורה על שלימות, ופסוק זה מובא ברמ"ק הסיום השו"ע; שענין השמחה הוא השלימות והותם הכל].

²¹ תבא כח, מז.

²² משלי כה, י.

²³ שמואל ב', ו, כב.

²⁴ שם פסוק ט"ו.

ב. שופר, סוכה ולולב הם מעין מטות-מסעי, ע"ד מ"ש בסיום הלכות חמץ ומצה;
שופר - מורה על **תוקף** כמו **מטות**, ומבואר בחסידות ש"אתם ניצבים" קאי על הזמן דתקיעת **שופר**, שבו כ"א מישראל באופן של "**ניצב** מלך".
וסוכה ולולב - מדובר בסיום ע"ד השמחה הגדולה שהיא באופן של **מסעי** והוספות, "ילכו מחיל אל חיל".

"תקוות" חוט השני¹⁰ – סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. **סוכה ולולב שמחה יתירה ועצומה, וכן יעוד ימים אלה שיהפכו לשמחה ויו"ט.**
 ב. **שופר, סוכה ולולב, שופר – מטות, נצב מלך! וסוכה ולולב – שמחה יתירה – מסעי.**

* * *

השלמה להלכות שביתת עשור יוהכ"פ – כפרה על חטא העגל

העירני תמים א'; למדו וסיימו את הלכות שביתת עשור בשבעה עשר בתמוז, ויש קשר חזק ובוטל לשניהם (בנוסף למ"ש ע"כ בגליון הקודם (מס' 162));
 בשבעה עשר בתמוז, עשו את העגל ונשתברו הלוחות הראשונות והכפרה הסופית ע"ז היתה ביום הכיפורים שאז אמר ע"כ ה' למשה: "סלחתי כדברך"²⁵ וקבלו את הלוחות האחרונות. כמ"ש רש"י בפרשת תשא²⁶. ולכן מכריזים זאת בפתיחת יוהכ"פ.
 ואפשר לשאול הרי סלחתי כדברך נאמר בפרשת שלח בקשר לחטא המרגלים **בתשעה באב**, ולא ביוהכ"פ בקש לחטא העגל, ורש"י אומר שנאמר ביוהכ"פ:
 והמענה, מכיוון שבפרשת שלח נאמר²⁷: "סלח נא לעון העם הזה כגודל חסדך, וכאשר נשאת לעם הזה ממצרים ועד הנה", היינו שמשה מבקש שסליחה זו תהיה כמו הסליחה אחרי יציאת מצרים, ואם כאן נאמר בלשון סלחתי כדברך סימן שזה היה גם הלשון אחר מעשה העגל.
 ובעוד דרך אפשר לומר: ש"יויאמר ה' סלחתי כדברך" הוא המשך למ"ש קודם שמשה מבקש שה' יסלח כמו אחרי יציאת מצרים (במעשה העגל) ששם נאמרה למשה הסליחה בלשון "סלחתי כדברך".

"תקוות" חוט השני¹⁰ – סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. **בי"ז תמוז עשו את העגל – וסיום הכפרה ביום הכיפורים.**

"חדש אסור מן התורה"

בקשר למדובר לעיל ע"ד המוספין בעבודת ה'; כדאי לספר מה שאמר אד"ש ביחידות למשלחת ששלח האדמו"ר מקלויזענבורג זצ"ל. ובין השאר אמר להם אד"ש (בתרגום מאזדיש):
 אני שומע שהרבי (מקלויזענבורג) מלמד שיעור בפרש"י על החומש, ואני שמח לשמוע זאת כי גם אני "קאכט זיך" (=מתעסק בלהט) ברש"י, ויש טענות עלי, כי בעבר בדורות הקודמים לא נהגו שיאריכו כ"כ וידייקו בלימוד רש"י.
 וע"כ אמר להם אד"ש:

"חדש אסור מן התורה" [זהו פתגם שאמר ה"חתם-סופר" ע"ד הצחות בקשר לדין "חדש"; שכל דבר חדש ומודרני אסור מהתורה] הוא רק אם ב"לעומת זה" [הכוונה

²⁵ שלח יד, כ.
²⁶ לג, יא.
²⁷ יד, יט.

בסט"א] לא היו "חדשות", אבל מכיוון שב"לעומת זה" יש כל הזמן חידושים, חייבים גם בקדושה למצוא נשק חדש ועניינים חדשים להלכות בחידושים של ה"לעומת זה" [ואז לא הסביר אד"ש למה החידוש הוא דווקא בלימוד רש"י עה"ת].
 וכמו שבועות אח"כ "הבליע" אד"ש הסיבה בדרך אגב; ואמר בשיחה בהתוועדות: "מכיוון שעתה החיוב והזמן גרמא להביא הגאולה, וצריכים להרים השכינה מנפילתה למטה בעולם העשיה, ועולם הפשט נמצא בעולם העשיה, שלכן "קאכט מען זיך" (משתדלים) שכל דבר יבין אפילו איש פשוט, וב"פשוטו של מקרא", [וכידוע שבאותן השנים בשיחות הראשונות של ההתוועדות בשבתות הסביר אד"ש את תוכן עניני השבת ובצורה ומשלים פשוטים, ואמר "שמוכן אפילו לאיש פשוט"].

והסבר זה דומה למ"ש אדמוה"ז בתניא באגה"ק סי' ט', למה בזמננו בעקבתא דמשיחא העיקר הן המצוות המעשיות כמו צדקה וכי"ב, כי המטרה להרים השכינה שנפלה בבחי' עקביים עד עולם העשיה, ולכן עתה העיקר הן המצוות מעשיות, ומ"ש ש"תלמוד תורה שקול כנגד גמ"ח, היה בימיהם שהיו בבחינת ראש, אבל עתה העיקר המעשה. ועל השאלה הרי גם עתה לומדים המשנה ו"תלמוד תורה כנגד כולם", והיא לא משתנית, עונה אד"ש בא' ההערות, שעכ"ז כמצות עשה שהזמן גרמא שאי אפשר לעשותה ע"י אחרים, שדוחה תלמוד תורה; מכיוון שעתה הזמן גרמא ומוכרחים להביא הגאולה, שאפשר להביאה לעולם המעשה רק ע"י מעשה המצוות לכן נדחה הת"ת, למרות שבעצם ת"ת נעלה.

"שמחה וטוב לבב מרוב כל"

בקשר למ"ש ע"ד גודל השמחה כמ"ש ברמב"ם שמי שלא משתתף בה ראוי להפרע ממנו שנאמר "תחת אשר לא עבדת את הוי' אלקיך בשמחה ובטוב לבב וגו'".
 המשפיע שלנו כשלמדנו בתות"ל כפר חב"ד היה הרה"ת שלמה חיים ז"ל קסלמן, והיה מלמד תניא כל יום אחרי סדר נגלה, וכל פעם כשלמדנו פרק כ"ו בתניא המדובר ע"ד השמחה וכותב שם הפסוק "תחת אשר לא עבדת את הוי' אלקיך בשמחה ובטוב לבב וגו' ונודע לכל פירוש האריז"ל על פסוק זה", ושאל למה מביא את האריז"ל הרי כבר הרמב"ם הוציא הפסוק מפשוטו, שהכוונה שלא עבדת בזמן שהיה לך שמחה וטוב לבב, ולכן "עבדת את אויבך" והרמב"ם מפרש הפסוק, שעבדת את ה' אבל חסר לך שמחה?
 והמשפיע היה כרגיל עונה ע"ז, מי יאמר? – מי אומר שהרמב"ם מקור חשוב יותר מהאריז"ל.

[וכנראה הדברים הנ"ל נאמרו לפני תקנת לימוד הרמב"ם, ואז החסידים לא ידעו את הקדושה והמעלה הרוחנית של הרמב"ם, שאד"ש דיבר ע"כ בקשר לתקנה, ושהרמב"ם היה מקובל שכל דבר בספור מתאים גם ע"פ קבלה, והתפרסם (בלוחות השיעורים על הרמב"ם) ע"ד גודל קדושת ספר היד והצוואות של הרב המגיד ממעזיטש לבנו ר' אברהם המלאך ולאדמוה"ז ללמוד רמב"ם כל יום לפני השינה כסגולה ליראת שמים, וכנראה עתה המשפיעים לא היו מדברים עדיין].

ואח"כ הביא המספיע את דברי האדמוה"ז בלקוטי תורה שהאריז"ל מפרש הפסוק הרבה יותר מהרמב"ם; שהרמב"ם מפרש רק את המילים "בשמחה ובטוב לבב", אבל לפי"ז "מרוב כל" נשאר כפשוטו: כשהיה לך רב כל.

אבל האריז"ל מפרש גם המילים "מרוב כל"; שמחה כוז יתירה על עוה"ב שנקרא "יום שכולו ארוך", כי בעוה"ב נהנין רק מזיו השכינה, וע"י קיום התלורה והמצוות שהיא חכמתו ורצונו של הקב"ה, זה נעלה באין ערוף כי קשורים לעצמות ממש.

נדפס לזכות

התמים היקר **שלמה חיים מכלוף שיחי'**

ליום הבר מצוה יום ד' פרשת מטות-מסעי כ"ג תמוז

הי' תהיה שנת סגולות טובה – **שנת הקהל**

שיגדל חייל בצבאות ה' – צבא הרבי מלך המשיח, ויהיה חסיד ירא שמים

למדן ויררו הרורו ממנו ומכל יוצאי חלציהם שיחיו רוב נחת יהודי חסידותי

מתוך בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים!

ויזכו לראות קבלת פני משיח צדקנו מייד ממי"ש, נאו!

נדפס ע"י הרורו **יוסף וזוגתו אלישבע מסעודה** שיחיו **מרגי**

(דברים שנאמרו בסעודת סימני הרמב"ם בביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!